

במפקד צנחנים

לפנות בוקר, וקרי היה ככפוף. קפאו, הלב פעם ורוח נשבה, ועל כנפיה עפו הרגשותי לדרך, לכיחי בלתי נפגדת ממך.

★ ★ ★

היה זה יום בהיר, השעה היתה 8 בבוקר, כשאני ורחל חכיני במחסום על מנת לנסוע לבקר אותך ואת שבתאי. יום זה ממש ראוי שנוכח, אחרי כל החתיות שנתקלנו. לאחר שעות ספורות של ציפתה הצלחנו לעצור טרמפ ואולי אף מספר טרמפים. וכל זאת רק עד לראשון לציון. משם פנינו היו מועדות אליכם לשפת הים. טנדר שעצר לנו, לקח אותנו בטעות לכיוון אשקלון, במקום שנרד בהצטלבות. הגענו עד לחלק. מכיון שהדרך כל היתה נקיה לנו נאלצנו לשאול כל עובר אורח. ובטעות אף חזרנו למושב עולדה בלתי יודע. רק בסוף נודע לנו כי הולכים כפר הנגיד.

השעה היתה 2 וחצי. שירכנו רגלינו על אדמת טרשים. אוכל לא היה ברשותנו. בדרך קטפנו חצילים רקובים, פלפלים וכרוב וכל מיני ירקות שיצאו מכלל שימוש.

הרעב הציק לנו מאד. השעה התקרבה ל-4. בשעה 4 בדיוק הצלחנו להגיע אליכם, לאחר ששני גערים צעירים הסיעונו על זוג אופניים. כך הגענו עייפות ורעבות. לאכזבת של רחל, שבתאי לא היה בשדה, הוא נשלח לשמירה במחנה. אני עצמי שכחתי את הרעב, הצמא והכלילות הדרך, דאגה ונאטתי בורעותיך. האושר היה כפול, אם נצרף את החתיות העולמות שגורו בדרכנו.

בשעה 5 נאלצנו להיפרד. לאחר שעות ספורות היינו חזרה בבית. והעיקר ראיתי את אשר רציתי. ממש שכחתי כי הייתי עייפה ורעבה.

★ ★ ★

יום ששני. כרגיל יום קבלת חופשת שבת. השחר האיר. נחפזתי לעבודה. רציתי כי היום יחלוף מהר, וכי בערב ודאי תבוא לחופשה, הרי הבטחת נכון? יצאתי החוצה, מסביב הכל עטה לבן.

מרבד צחור. אף נקודה שחורה לא בלטה. התחלתי מהססת, שמא לא תוכל לבוא בגלל מזג האוויר. יום העבודה חלף והערב הגיע. השעות חלפו מהר. חכיתי לך כל הלילה, אך לא באת. אסור לי לכתוב. הבנתי כי הסכנה בדרכים מרחפת במזג האוויר עגמומי כזה. אין לך מושג כמה ששיעמם לי. אף השבת חלפה במהירות.

★ ★ ★

פעתי למחנה, מצאתי אותך בריא ושלם. הרגשתי כאילו מפריעים לנו לחיות את חיינו. מדוע? נאלצתי לשתות עם שאול, המפקד הממונה עליך. כך, גם הוא סירב לנישואי עתה. אך מדוע? הוא טען כי עליך ראשית להצליח בקורס, ואחר כך להנשא. אבל הרי אני אנושא לך, הלא הצבא?

הרגשתי כאילו כל העולם מתקומם נגדנו. מונעים מאתנו את האושר הנספך, האושר שלו ציפנינו שנים. ידעתי אמנם ששאלו צדק, אך זה כה הרגיו אותי, שעל זרים להתערב בעניינינו האישיים.

ארוזתי חפצינו האישיים, כלומר את חפציך, ונסענו ביחד בחזרה לירושלים. המוראל היה אצלנו גבוה. טוב היה להיות צמודה אליך ולהרגיש את מגע ידך, ורוך עיניך המלטפות. הלבבות פועמים, והדם זורם בעורקיך, ואנו ישבנו דמומים.

★ ★ ★

שכתי שהיום מתחיל קורס מדריכי האגירה. אך רגשתי חזרה מהמחנה ובשירתי כי רק ביום רביעי יזיחילי. הלכנו לטרט, וכאשר יצאנו ושמתי מין הרגשה לא הכי נעימה. עמי היה חסר מצב-רוח. הוא טען שיקחני הביתה ויסעו לארץ. מדוע? זאת לא אמי.

הוא החליט כי אני חסרת-אופי, קלת-דעת ופשוט מאד לא בשבילי. רטט נאחו בשפתי. רציתי לבכות, אבל כאילו הדמעות נתיבשו. השלג עדיין שלט בכל, ועל לובן הטבע ויפי המרחב, צמורת עמדתי ורעתי כולו.

★ ★ ★

כן עמתי לעצמי בלבד. לא היופי הוא העיקר, ואופי לא היה לי, בכל אופן מאז שראיתך. טענת שנערה הגונה אינה מעשנת. חשבתי להפסיק, אך ידעתי כי אם באמת הנך אוהב, וזאת הסיבה, אפשר להחזיר לי.

החלטת לעזובני, אך הרי עמדנו ממש על פי הנישואין! קשה היה לי להתגונן מול חייצך שירו את רועל, אש משטמה, ופתאום יכולתי לבכות, יכולתי לרוקן מעט מאוצר דמעותי, דמעותי ולגרו והשלג נמס סביבן.

לבך נשאר קשה זמן מה, ופתאום חיבתך, והסברתי לי כי רצית רק להדני לקח להיות פחות אנוכית ושלטנה.

כך עמדנו חבוקים, גם אתה פרצת בבכי. ידעתי כמה שאנו אוהבים. ידעתי כי שום דבר לא יפרידנו.

★ ★ ★

יל שבת, 8 בפברואר, 1957. דפיקה בולת, והמתחיות בבית פגה במקצת. חכיני לאמא, שתשוב מאצל יעל מבית החולים. לאחר המסקה נפתחה הדלת, ואתה עמדת על הסף. חיוך נסוך על שפתיך. הסברתי לי כי אתה, ועוד מספר תורה, באתם עם קומנדק, ובשעה 12 עליכם להיות בחזרה במחנה. השעה היתה 9. מה אתה יכול לעשות במשך 3 שעות, כשהנך מרגיש את עצמך נאלם? חושבים לדבר ולספר, אך כשהשעה קרבה משתתקים, ואין יכולים לפנות פה. כן. הלכנו להביא את אמא. כאשר חזרנו הביתה ישבנו עם המשפחה, הזמן חלף, והשעה 12 קרבה. ברכתי ושאלת לכל שלחן, כתי היתה והבטחת לי כי ביום שני תפגשני ברמלה, ומשם נסע יחד לדודה בחיפה, ועד אז אני יושבת ומחכה.

★ ★ ★

כל פעם שאתה בא אני קורנת. קרן אור זורחת מדי פעם וחודרת לאוירה האפורה בה אני חיה. בבואך הכל מסביב בהיר. אך בלבכתך שוב אותה בדידות, אפרוריות, והשעמום הרוי.

הרי ידעת מה אתה המחה עבורי! כה יקרת לי מכל דבר אחר בעולם! כשאני רחוק ממני, אני מרגישה את חסרוניך. היום שוב באת והפתעתי, כה שמחתי על שבאת! אבל כה עצוב הרגע אשר בו עלינו להיפרד.

בכל פעם שאני זוכה, איתך לתחנת ההסעה, עדיין שורר בחוץ חושך ועלטה. ואנו צועדים בימים כהם שמי זמנך, ואף בימים כהם הירח שולח קרניו המכסיפות, כשהשקט ודממה מסביב. רק הדי צעדינו נשמעים כהד מרוחק.

וכמה נעימות ועונות השעות בהן אנו מטיילים בשדות במרחב הפתוח! כשפתי הברל זורקות רוחותי בלכל עתה, וכמה טוב להיות או בנורעותיך, ולהרגיש זרעות ברזל ולקפות אותי בחוקה אך באהבה!

אתה נסעת, אבל אני יודעת ששוב שיגרת ימים חזרות, ואתה תחזור מהר. מה עצוב לשבת במשרד, בין ארבעה קירות אטומים, אך מה נחמד להגות בך! כמה רבה דאגתי כאשר אני לבדי. אתה אצו, למעני אתה חיי ושוב אז ממין!

★ ★ ★

יום ששני. קבענו שניפגש ברמלה בשעה 2. חכיתי שיחלוף הזמן ואגיע לרמלה, ואתה חכית לי בשעה 10. נפלא היה שלא אוכזבתי ונפגשנו. ודאי הרגשתי טוב כמוני. נסעתי אתך לחיפה, לדודתיך. בערב קיבלת חום גבוה. דאגתי לך. החום עלה ועלה. ואתה הרגשתי רע. אך לא אמרת דבר.

מאז דאגתי לשלומך, וכשהלכתי לישון התפללתי לשלומך.

מחרת קמתי עם הרגשה טובה יותר. לאחר ארוחת הבוקר הלכנו לשפת הים. על החוף צפנינו על הדייגים הערבים שעבדו בצורה פרימיטיבית, משכו את הרשת שעות על גבי שעות. היה נחמד, והבטנו על פני הים החכול. באופק השקיפה עכו העיר העתיקה, השוכנת על חופי ימים. טיילנו בין עשבי הבר הצומחים על החולות, הקשבנו לרחש גלי הים, סירות הדייגים צפו על פני המים והגלים נדו בראשם לעברנו.

חברת ההסתדרות — פנקס החבר של אהובה בת אפרים דגנית, משנת 1956 כשעבדה עדיין במשרד ראש-הממשלה.

קבלתי כאביבסן, ואתה הובלתני הביתה. דאגת לי ככל אשר יכולת, לא משת מעל ידי, ולו לדקה. חששת פן יקרני דבר, וכשהרגשתי קצת יותר טוב נסענו לחיפה, לבקר את הנוף הנשגב. עלינו לכרמל, ביקרנו בנן העצמאות היפה, וממעל הבטנו אל הנמל בו עגנו אניות רבות. טובבנו בין שיחים ופרחים, הצטלמנו ליד מצבת הזכרון והיינו כה מאושרים, הלכנו גם להציץ בעיר עצמה. נקוונה בלט בכל מקום.

היום חלף מהר. החלטנו שנסע ברכבת לתל-אביב, ומשם לירושלים. חכינו ברכיף. היית כה נחמד. ישבנו צמודים עד לבואה של הרכבת. בשעה 8.45 היא הגיעה. נסענו חצי רדומים, והגענו לתל-אביב בשעה 11 וחצי.

לפנינו היתה עוד דרך קצרה והחלטנו לא להתאושש. על אף השעה המאוחרת הגענו עד לסיכוב השות. השעה היתה כוכר 2 אחר חצות. ישנו מעט על הכביש. אני הגעתי מות מפני מסתננים, והקור שלט מסביב עוד הוסיף לרעדה. אתה עודדתי, חיבתני חזק. הצמדתני כה חזק, כאילו חשבת שאם יפגע המות, שיפגע בשנינו יחד.

אהבתך יותר מכל דבר אחר, פחדתי שיקרה לנו דבר. ואז החלטנו שניישוטם לשל-שחר, למושב הסמוך. מדרך דבר מלאת חן, וכלבים נבנו שם להחלטה וביניהם גם נשמעו כהד מבטן האדמה. אנהנו צעדנו בשקט לכיוון המושב. נפש היה לא נראתה במקום. חיפשנו מקום לינה, עד ליום המחרת, שנאמד בקירוב ל-2 שעות לפני השחר.

לסופו של ענין מצאתי את ביתה של יודית לאה, שיפקה לנו מקום לינה. נרדמנו כשני מתים. בבוקר התעוררתי. כמובן, שמיחרנו לנסוע. היה עלי להיות בעבודה, ועליך היה לתזור למחנה.

קמנו אמנם עייפים, אך רוח הבוקר ריעננה אותנו. כמה אושר הסבה לנו חופשה זו, אך כמה מצער שהיה עלינו להיפרד כבר כה מהר! ליויתני לאוטובוס, ונסעתי. אתה עוד ניפנת לי שלום, עד שנעלם האוטובוס מן האופק, ואני, כמה בדידות הרגשתי עתה! אני מתגעעת אליך כה חזק.

★ ★ ★

ימי יקירי! היום קמתי עם מצב-רוח עכור. אני מנסה לחשוב עליך ורק עליך, אך המחשבות נסובות לעבר יעל הקטנה. היא חולה מאד. אין לך מושג מה היה מראה בפעם האחרונה. כשראיתיה, היא דמתה ללמד עם רוח חיים. כמה אומללה. וכי מה פשעה שכל הקלה הזאת רבצה עלי, וכי לא סבלה די והותר? היא נלחמה עם מלאך המוות. היא רוצה לחיות וזה הוא גם רצוננו. נקריב לה הכל ורק על מנת שתחיה. הדמעות חונקות אותי ורק אתה מסוגל לעודדני.

ננסוכרת אני בדמותך פוסקות הדמעות לרגע קט. ראשי כבר סחרח. יקירי, אתה רחוק. לו יכולת להיות עתה לידי, יתכן וזה היה עוזר לי בהרבה, אך אני יודעת שלא תוכל להיות כאן. אני יודעת כמה קשים האמונים בהם אתה נמצא כרגע. אמשיך לחשוב אודותיך וזה יקל עלי. מה כבר הסבל שנושאת אני. מרגישה אנכי שרק אני אשמה, מפני שפעם חשבת שאני איני אוהבת אותה. כיום אני מרגישה שרק אני אשמה אם היא גוססת. הלוואי ותהיה בריאה. לו יכולתי להחליף את נשמתו בשלתי, אני אעזור לך!

★ ★ ★

יום חשבתי לנסוע, להודיע לשבתאי שיבוא לראות את יעל. החלטתי שמוטב אולי לנסוע אליו למחנה. אני לא יודעת, יקירי, אבל הלב שלי נעלא עם טרמפים. הרי ירושלים עזבתי בשעה 5 אחר הצהריים, והצלחתי להגיע ליעל בשעה 6.15. מדוע נסית להחביאני שם על הכביש, בגלל חוסר תחבורה, ודאי שהייתי מגיעה אליך יותר מהר. כמובן שאצלך הייתי כבר בשעה 6.45.

כמה שמחתי שפגשתי! הצצתי לתוך האולם בו אתם גרים. ארבעה קירות עגולים, מין צרימו מוארך. אתה ישבת והכנת את השעורים התיאורתיים של הקורס. לא רציתי להפריע לך, אבל אתה יודע מהי ההרגשה כשאוהבים ועומדים רק מספר מטרים רחוקים!

ראיתי שגם אתה שמחת על בואי. אני עמדת באפלה. הלילה היה בהיר ויפה, ואף על פי שירח לא זרחה הכוכבים ממעל נצצו, ומדי פעם פלחה את מסלול האפלה איהו אור צבעוני של מטוס שחלף. מרחוק שמעתי קרקור צפרדעים. יותר מאוחר גם תנים יללו. חכיתי כמו על קוצים עד שגמרת רשימותיך, ורק לאחר מכן יצאת אלי. מדוע נסית להחביאני מפני אשאל אותך.

הלכנו חבוקים. הזמן חלף במהירות. אני הייתי צריכה לשוב הביתה. אני הבטתי בפניך. הן היו התקרבות לנראה ליהיה שאתה חושב וחושב, אל נא תהיה מדוכא, כי אני תמיד לצדך. השעה התקרבה ל-9. ליויתני לשער המחנה וחכיתי למכונית. רק נשיקה חסופה ממך, והנה באה מכונית צבאית.

ניפנת לי לשלום, ואני מקחה שראית זאת. היה כה חשוך. הצלחתי להגיע בשעה 11 הביתה, ומדי קפצתי למיטה.

★ ★ ★

ימי יקירי! אני מהססת אם לנסוע אליך היום או לא. הרגשותי בין מצפון לחובה מעיקות עלי. שבתאי היה אומלול בבית וסיפר לי כי בעת שעמדת לצנוח נפצעת בצווארך. מאד דאגתי לשמע ידיעה לא-שמחת זאת.

החלטתי כי אסע אליך אחרי הכל. הרי אתה יודע כי הנני היחידה הקיימת לך. לבוא ויהי מה. אני כה אוהבת אותך ואבוא אליך, גם אם אצטרך לשחות ביים לך. מחכה שהיום יחלוף, כי שאסע אחרי העבודה. גם נתמה החליטה לנסוע אתי. הרי לא אורי באותה מידה שאני אליך.

חשבת לשכור גיפ ולנהוג. בצורה זאת יהיה קל להגיע, אבל נראה לי יכול לסמוך על זוג ילדות, ואף אחד לא השתגע להשכיר גיפ, ביתוד לך. נגיע אפילו עם הליקופטר. לבסוף החלטנו שניסע בטרמפים. על ידי כספים. אולי אפסיק את הכתיבה עד שעת הנסיעה אליכם.